

Nekaj moram, moram, moram narediti. Takoj, takoj!

Tisto, o čemer je govoril Maričin oče, svetoval pobratim z zlatimi naočniki, pisala Marica?

Ne budali! Pritisniti je hotela nate, da napraviš večjo neumnost, ko si jo napravil tedaj, da si jo spremil z veselice. Ima natančno premišljen načrt. Njen cilj poznaš. Ker si mehak, je prepričana, da ga doseže. V vodo pa ne pojde, ne boj se!

Naj pograbim ponudbo gospoda s košatimi brki? Poslušam naj svet pobratima s ščipalnikom? Glej pisma, ki so mi jih pisale. Saj veš, kdo!

Kaj bi jim zameril! Edini si, za katerega se je vredno puliti...

Ne draži me, koncipist! Naj jim ne zamerim? Pa veš, kaj mi je bila Nada? Pa veš, kako so me s slastjo črnili in črnile pri njej?

Ne misli sedaj na Nado! Misli, kako se izmotaš radi Marice. Nekaj bi ji moral reči. Da vsaj te dni miruje, ko...

Praviš, da ne pojde v vodo? Časa mi dajte, ves sem zmešan... Premislim trezno...

Nimaš kedaj premisljati!

Moram! Za dopust poprosim. Daleč proč od teh ljudi, v miru in samoti premislim.

Kaj res še ne veš?

Česa?

Sodnik nadzornik je tu...

Buljim v vladnega koncipista ko v pri-kazen.

»Ves današnji dan je presedel na sodišču.«

»In čakal name?«

»Mislil sem te vzbuditi. Zdravnik je odsvetoval. Vemo, kaj si prestal te dneve.«

»Veste! O, česa ne veste! Veste, kaj sem govoril v spanju in sanjah! Več veste, ko sam vem...«

»Priatelj, pred nadzornikom moraš izpregovoriti pametno besedo, če te vpraša o Marici...«

»Predstojnik mi ni povedal, da ga že sedaj pričakuje. Povej mi, kdo je brzojavil ponj? Ali ste zložili denar za brzojavko?«

»Ne žali me! Dobro ti hočem!«

»O, dobro! Kakor vsi, kakor vsi!« Vem in čutim, da se nisem še nikdar v življenju

tako zasmel. Pa saj to ni bil smeh. Grgrajoč, porogljiv grohot je bil: Zadnja pesem ptiča višav, ki so ga ujeli, mu prestrigli petoti in mu nategnili zanko okoli vratu.

(Konec.)

Nočna pesem

Tine Debeljak

Mesec je v tvojih oknih visokih —
v moje srce le njega senca gre.
Ti spiš... O, kako naj zbudi te moj vzdih?
— Roka ti leži čez srce.

V veter, ki se zaganja v zavese
nad vzglavjem tvojim, se trga moj jok.
Spiš... O, v meni se zadnji glas trese.
— S srca ne razkleneš rok.

Ne razkleneš rok, da ne zaživim
življenja svojega iz tvoje rane.
Spiš... O, ne veš, kako trpim!
— Na srcu se ti roka ne gane.

Povesim glavó in oči zaprem,
v živem telesu se mi žile trde.
Spiš... O, kot da spim... morda mrèm?
— Roka ti leži čez srce.

Mati

Tine Debeljak

Mati, o bojim se ti pogledati v obraz.
Vem: misel, ki žgè te pod čelom — sem jaz,
in v tvojem očesu, vnetem od nespanja,
sem v solzo vlita bedéča sanja,

ki rožni venec ti obrača v nočeh,
duši ti krik v podzglavje blazin
v sunkih presilnih kot da trgam se v greh:
Kam greš, moj sin? O moli, moj sin!

Moj sin! — in roki razpneš pod nebo:
kličeš na me božji srd? —
in roki ti padejo ob telo:
žalostni, žalostni na smrt? —

Ne, mati: trpiš in moliš — vem,
in véruješ vame kot da me v sebi imaš!...
O, véruj vame, ki še sebi sem v laž!
Mati, ti še v obraz gledati smem?